

PASCHEN

De vrouwen zijn bij het geopende graf geweest en ze hebben de blijde engelenboodschap gehoord.

Maar wat zij zien en hooren vervult hen met ontzetting. Dit is eensdeels te verstaan. Wij zijn zoo aardsch, dat elke aanraking met den hemel ons zóó buitengewoon voorkomt, dat wij gaan vreezen. Het moest niet zoo zijn. Eenmaal zal het ook anders zijn. Eenmaal zullen wij, hemelsch geworden zijnde, al het hemelsche heerlijk vinden en zal geen vrees ons meer bevangen. Dan zal de groote scheiding, die er nu tusschen hemel en aarde is, niet meer bestaan, dan, als het nieuwe Jeruzalem nederdaalt van den hemel.

Maar de vrouwen vreezen.

Zeker, de boodschap was heerlijk en de engelenverschijning was ook heerlijk. Groot was het voorrecht, dat aan de vrouwen gegeven werd. Zij 't alereerst ontvangen de blijde tijding, dat de Heiland het graf heeft verlaten en den dood heeft overwonnen. Zij mogen een hemelschen bode aanschouwen.

En tòch vreezen ze. 't Is alles te buitengewoon. Ze verstaan niet, wat hen gezegd wordt. Zij kunnen het niet bevatten en niet omvatten. Er is alleen vreeze en ontzetting.

Zoolang die vreeze er is, kunnen zij ook hun opdracht niet vervullen. Ze moesten immers naar de discipelen gaan, om hen te vertellen, dat Jezus opgestaan was.

Maar dat doen zij niet dadelijk. Eerst moet die boodschap hun eigendom worden. Eerst moeten ze gelooven, dat Jezus, *hun* Heiland, leeft. Eerst moeten ze zich bewust worden van hun bezit, van hun zaligheid.

Eerst dan spreken ze.

Dan kunnen ze niet meer zwijgen, dan vertellen ze, dat ze een engel gezien hebben en dat het graf geopend is gevonden.

Zie, zoo gaat het zoo dikwijls.

Ook wij hooren op den Paaschdag weer de blijde boodschap, dat Jezus is opgestaan uit de dooden en dat Hij leeft.

Dan kennen we die ontzetting en die vrees wel niet, maar mèt die vrouwen hebben we wel vaak gemeen, dat wij de boodschap wel hooren, maar niet verstaan.

Dan blijven we staan bij het feit alleen. Dan bemoeien we ons hoogstens met de historie. Maar dan dringt het niet tot ons door, dat de Heiland is opgestaan, om voor ons het leven en de onverderfelijkheid aan het licht te brengen. Dan *knielen* we niet en dan *bidden* en *danken* we niet. Dan *gelooven* we niet en dan zwijgen wij, evenals die vrouwen.

En zij haastelijk uitgegaan zijnde, vloten van het graf, en beving en ontzetting had haar bevangen; en zij zeiden niemand iets, want zij waren bevreesd. Marc. 16 : 8.

O, zeker, hun ongeloof was zonde. Lezen we niet, dat de Heiland zijn discipelen later ernstig bestraft over hun ongeloofigheid en hardigheid des harten.

Alle ongeloof is zonde. En als wij op den Paaschmorgen de engelenboodschap *niet* verstaan en ons *niet* verblijden in den opgestanen Heiland, dan maken we ons schuldig. En dan is het geen wonder, dat we zwijgen. Hoe zouden wij spreken, als we zelf niet hebben? Hoe zouden we anderen blij maken, als we zelf niet blij zijn?

Alleen als we gelooven en bidden en danken, kunnen we spreken. Zie, dan kunnen we niet meer zwijgen, zoo min als de vrouwen, die, hoewel ze niemand in den aanvang iets vertellen, toch op denzelfden dag nog verkondigsters van het opstandings-evangelie worden.

Als we *gelooven*, dan wordt alles zoo groot en heerlijk. Dan valt alle vrees en ontzetting weg. Dan danken en roemen we. En dan worden we toch zoo nameloos rijk. Want dan hebben wij in den Heiland alles. In Hem hebben we dan ons leven. Zijn opstanding is *onze* opstanding. Zijn overwinning op den dood en het graf is *onze* overwinning. Zijn lijden en Zijn sterven zien we dan bekroond door het feit van Zijn opstanding.

En zie, als het zóó is, dan *kunnen* we niet meer zwijgen, dan brengen wij het blijde Paaschevangelie overal.

Waar is dan onze blijdschap? Waar is dan onze Paaschvreugde? En waar blijft dan de zegen, die het Paaschfeest in ons leven moet brengen?

Wij moeten ons zoo vaak schamen over de lauwhed en koudheid, waarmee wij het Paaschevangelie ontvangen. *Waren* we maar eens ontzet. *Kenden* we maar eens vrees. Misschien zou dan, eindelijk, na die ontzetting en die vrees de blijdschap eens komen. Misschien zou die ontzetting en die vrees ons eens uitdrijven tot den Heiland.

En waarom spreken we zoo weinig met anderen over het opstandingsfeest? Waarom prediken we zoo heel zelden maar het Paaschevangelie? Waarom ervaren we zoo weinig van den Paaschzegen in ons leven?

Op dan, op den Paaschmorgen, naar het geopende graf, naar den verrezen Heiland.

Kniel aan Zijn voeten en ontvang van Hem den zegen!

En dan naar de uwen, naar uw vriendinnen, naar allen, die gij bereiken kunt, om van Jezus te vertellen, die dood was, maar die leeft in alle eeuwigheid en die de sleutelen heeft van hel en van dood.

Dan ontvangen we voor ons zelf en voor anderen op den Paaschdag den Paaschzegen. K.